

[Ømann.]

Men hvad er egentlig det for et tal? Er det tabet i provenu på lang sigt, eller er det den direkte nedgang det første år? Ja, det er naturligvis — det vil jeg da gå ud fra — det direkte provenutab, fordi det drejer sig om skatteindtægterne i det følgende finansår, og det er dem, der er relevante. Men egentlig skulle man tage i betragtning, at en lempelse medfører et formindsket fremtidigt skattedrdrag i kommende år. Forholdet er ikke bare et kuriosum. Hvis man i det hele taget opererede med ligevægtsskatter, ville oplysningen virkelig gå ud på, at lempelsen måske kunne gennemføres for et langt lavere beløb, måske for 60 mill. kr., og det ville under sådanne vilkår være noget nemmere at få skatteændringer igennem tinget.

Ja, jeg har forsøgt at afmale de høje skatteprocenters og de heraf følgende høje marginals-katters skadevirkninger, som er den væsentligste ulempe ved skattefradrag-reglen. Disse virkninger gør sig gældende generelt i systemet, gør det usmidigt, lidet bærekraftigt, fremmer kværuleance og efterlader det indtryk, at skatten tager det hele. Hertil må man imidlertid føje, at reglen, som den er indrettet i dag, i bund og grund er asocial. Den betyder en reguleringsmulighed, men det er kun en reguleringsmulighed for dem, der har penge, for at skære toppen af skatten ved forudbetaling. Det er et kapitel for sig, hvordan fradrag-reglen virker på andre områder, f. eks. på svingende indtægter. Det kan ses af lovforslagets bemærkninger, og jeg skal ikke gå ind på det tekniske, men blot påpege, at dette jo illustrerer, hvordan reglen tilslører den skattemæssige situation for den enkelte.

Når der er så mange stærke, saglige argumenter for at afskaffe denne regel, må man jo tro, at de reelle politiske argumenter for at bibeholde den er overordentlig vægtige. Men det efter min formening tragiske ved sagen er, at de politiske motiveringer beror på partitradition og for en del, tror jeg, på misforståelser, og at de ikke har noget

særlig stort realindhold. Ja vel, jeg har omtalt, at reglen frembyder en reguleringsmulighed for velhavere, og det er naturligvis noget at kæmpe for og noget at holde på. Men ellers er hovedargumentet jo det, at reglen siges at være borgernes sidste værn mod skatteplyndring. Ja, det er ganske vist en kendsgerning, at beskatningen af en indtægt på 2 mill. kr. ikke overstiger 52 eller 56 pct., alt efter den kommune, hvori millionæren bor; men det er samtidig uomstødeligt, at reglen så sandelig ikke, således som den højtærede finansminister også var inde på, har skærmet mellemindtægterne. Kast et blik på skalaen og se, hvor brat den stiger på mellemelejet. Uden fradrag-reglen havde man kunnet gøre stigningerne langt jævner og indrette skalaen langt mere fornuftigt.

Det altovervejende flertal af skatteydere har hverken direkte eller indirekte kunnet høste nogen fordel af denne regel. Tværtimod har de gang på gang været udsat for reglens grove chikane, selv om de lever i, jeg må sige en ulykkelig uvidenhed om, at det er skattefradraget, der har forvoldt vanskelighederne. I denne forbindelse må jeg bemærke, at det ikke er særlig hensigtsmæssigt at lægge vægt på gallup tal for tilhængere og modstandere i denne forbindelse. Hverken gallup eller noget som helst andet institut er i stand til på overskuelig måde at formulere meningsfyldte spørgsmål om denne sag, der kan give mulighed for konklusive svar. Tallene kan alene være udtryk for, hvilken grad af uvidenhed der består om fradrag-reglens faktiske virkninger. Hvis folk virkelig var klar over sammenhængen, tror jeg, at kun selvpinere ville være tilhængere.

Findes der i et samfund en regel, der muligvis i konkrete situationer kan gavne et meget snævert mindretal, men som i sine generelle virkninger er direkte skadelig for det store flertal, har lovgiverne efter min beskedne opfattelse en umiddelbar pligt til at afskaffe reglen. Mener man, at dette snævre mindretals privilegium skal hånd-